

Богородица е измолена на колене

есе

Християнството е най-разпространената религия в света. Аз съм горда с това, че съм християнка. Но какво всъщност означава това да си православен християнин? В 21 век повечето хора смятат, че, ходейки на църква веднъж годишно, е повече от достатъчно. Не разбират, че с вярата идва и отговорността към нея. Все пак по какъв начин Бог може да види, че вярваме в Него и в словото Му? Разбира се, чрез молитвата. Тя е обръщение към Бога, най-силна е в храма, когато всички се молят заедно. Но има смисъл от нея, само ако тя е казана с желание, искрено и от сърце. Всеки вярващ трябва да се моли.

Къде се е загубила тази нужда от вяра и постоянна молитва към Бог през годините? Защо се водим от фалшиви и безсмислени ценности? Защо материалното се поставя над духовното? Защо търпим покварата от модерността на обществото? И защо търсим Бог и помощта Му само в трудните моменти, но не Му благодарим в хубавите? Ето защо е полезно и душеспасително децата още от малки да се въвеждат във вярата от семейството, от неделното училище или от преподаване на Православие в клас. Имаме силни примери в Библията.

Още преди да се роди Светата Дева – Майка Богородица -праведните ѝ родители Йоаким и Анна се молели ежедневно. Те се уповавали на вярата. Наскоро пак видях една тяхна икона и си представих молитвата им. Представих си мъката, която изпитвала Анна, че до старост нямала детенце. Представих си я в градината, как пада на колене и поглежда към небето, горещите сълзи се стичат по лицето ѝ. И когато Бог най-после изпълнил молбата им и ги дарил с рожба, те спазили обещанието си и въвели малката Мария в храма на едва 3 годинки. Така тя била възпитана по възможно най-добрия начин. Възпитана да вярва и обича Бога и по този начин по-късно става майка на нашия Спасител Исус Христос. Това се е случило, само защото родителите ѝ са изпълнили обещанието си, доверявайки се на Бог.

За съжаление обаче, ние вече сме забравили колко е важно да изпълняваме обещанията си и да държим на думата си. Отклонили сме се

много от правия път. От пътя на Бога. Искаме неща като пари, скъпи коли, имоти и си мислим, че те ни правят щастливи, докато те само ни погубват. Докато не постигнем мир със себе си и с Господа, ние никога няма да намерим пълното щастие. Ще се лутаме, търсейки неща, които нямат значение.

Трябва да се върнем към Истината. Трябва отново да повярваме. Да поддържаме пламъка на вярата. Да благодарим на Господ за всичко, което имаме, и да не му обръщаме гръб. За целта да не търсим нов модел на подражание. А колко е хубаво да подражавахме на самата Божия Майка. Ако поне опитаме да водим чистия и смирен живот, който Тя е водила. В едно отношение мога да сравня себе си с Нея и с милостта на Бог. На моите родители също е било казано, че не могат и няма да имат деца. Те много страдали и също са се молили усърдно. И чудото се е случило. Аз съм се появила на бял свят, само и единствено благодарение на Бог, който се е смилил, виждайки мъката им. Той е помагал и на мен в много ситуации, за което винаги съм му била благодарна. Понякога се замислям - ако по телевизията рекламираха ходенето на църква, както рекламират всичко друго, дали повече хора щяха да се завърнат към религията и да тръгнат по правия път? Как можем да преоткрием това толкова ценно и необходимо нещо? Понякога не намирам логика в човешките действия. Кой и защо е казал, че да се молиш и ходиш на църква не е „готино“ и актуално? А може би просто през годините, с усложняването на живота и забързаното ежедневие, на хората им остава все по-малко време и това е причината да забравим Бога?

Но аз тая надежда. Смятам, че Той е справедлив и ще ни прости. Силно се надявам, че всички ние ще осъзнаем необходимостта от това да вярваме. Или, че поне някои ще искат отново да усетят Божествената сила и спасение. Няма по-хубаво нещо от това да влезнеш в храма, да се помолиш и да усетиш Божията благодат. Да срещнеш от иконата очите на Света Богородица и отново да видиш родителите Й на колене как се молят, а после как въвеждат малката си дъщеря в Йерусалимския храм. Когато някой ден аз самата имам деца, ще ги възпитам в християнските ценности и традиции. Ще им разкажа за Бог и Исус Христос. За малката Мария, която сама изкачила високите и стръмни стъпала, водещи към храма. Как е била

известена и се е подготвяла да стане Майка на Божия Син. Ще им разката за добродетелите и пороците. Ще ги науча да вярват и обичат Бога, както аз самата правя. Няма да загубя надежда, защото знам, че хората ще разберат кое има най-голяма стойност.

Антония Кушлева, 12 клас
Неделно училище „Св. Николай Чудотворец“ – Смолян.
Преподавател: Росица Примовска
2020 г.

Какво е семейството?

Какво е семейството за теб? Хора, които обичаш безрезервно и чувстваш най-близки на този свят или просто хора, които те дразнят и изобщо не ти трябват? Каквото и да си мислиш просто прочети това.

Прочети го!

Добре!

Семейството! Семейството ти е нужно. Никой не може без семейство. Всеки има нужда от любов. Всеки има нужда от грижа, сладка дума в тежък момент, смело подадена бащина десница!

Дори сега да ти се струва, че родителите ти само те дразнят, един ден ще разбереш, че те обичат. Ще дойде момента, в който вече няма да можеш да разчиташ на мама и тати. Затова прекарай повече време с тях. Прегърни ги! Помогни на майка си да сготви вечерята и гледай футбол с баща си. Знаем, че ще ги направиш много щастливи. Колко хубаво е сутрин, когато слънцето ме погали да срещна очите на мама, изпълнени с любов, да ме погали по сънената главица, да отчупя залък от приготвената от нея закуска, най-сладкият! С аромат на обич! Колко хубаво е, когато татко ме изпрати до училище да ми пожелае късмет и сила, да промълви едва чуто „Ще се справиш, хлапе. С теб съм!“ А най-красивите моменти от моя живот са тези, споделени с моето семейство- независимо дали се разхождаме в парка или заедно копаем лозето и чистим от плевели градината. Тя градината е като семейство за цветята- ако цари мир, любов и всеотдайност ще цъфти във всички цветове на дъгата, затова погрижете се за плевелите, да не избуяват, прекършете лошите чувства, завистта, непокорството, лъжата... И ще се радвате на най-красивата градина с ухание на привързаност, грижовност, търпение и добро. Съхранете вярата, в утрешния ден, в себе си, в мама и тате, в приятелите. Дайте воля на надеждата! Обичайте! Бъдете добри дин към друг. Подкрепете ръката, докоснете онази най-леко ранима струна – сърцето с любов! Защото, каквото посеете, приятели-това ще пожънете!

Обичай семейството си, защото то е всичко , което имаш. То е твоята защита и подкрепа в света, то е твоята крепост.

Белослава Павлова, 11 год., УЛК „Сладкодумци“ при ЦПЛР- ОДК гр. Шумен

Ръководител - Силвия Маринова

Въведение Богородично – Ден на християнското семейство

Есе

Денят на християнското семейство - Въведение Богородично, е през месец ноември, когато златната есен краси земята с пъстър килим. Слънчевите лъчи все още топят душите ни и ни позволяват поне за малко да забравим това, че тази година животът на човечеството необяснимо се промени.

Няколко години участвах в настоящия конкурс. В навечерието на този вълнуващ християнски празник разсъждавах за това, колко е важно за всеки от нас семейството, в което намираме обич, разбиране, сигурност. Разказвах за вълнението, с което за първи път с учителката ни по религия присъствахме на празничната литургия в Деня на християнското семейство в нашата църква.

Но тази година е толкова различна. Пак се разхождам под позлатените листа на есенните дървета, но се разминавам с хора, които не мога да разпозная, защото лицата им са скрити под задължителните маски. Става ми и страшно, и тъжно. Как да свикна с това, че не бива да прегръщам приятелите си, не бива дори за ръце да се хващаме? Мисля си дали ще успеем да съхраним топлината и искреността в нашите взаимоотношения, щом трябва да се крием зад маски. Да, тъжни мисли ме объркват, докато се прибирам бавно след поредния училищен ден, в който ни съобщиха, че отново ще минем на дистанционно обучение. Вярно е, че този факт радва някои от нас, но аз не съм доволна. Добре се чувствам в новия клас и ще ми липсва живото общуване със съучениците ми.

Мислейки за проблемите, предизвикани от новата болест, погледнах към небето. А то беше много красиво. По омайната синева плуваха като в езеро пухкави бели корабчета. Двойка гълъби се рееха щастливо и сякаш се състезаваха с тях. После обходих с поглед огрените от слънчевите лъчи заоблени върхове на горите, които ограждат величествената Чепинска долина. Тази красота постепенно стопи обзелите ме мрачни мисли. Спомних

си от уроците по история през какви страховити събития е преминавало човечеството, но вярвайки в Божественото добро, е оцелявало. Вярвам, че и тази беда, която ни сполетя, ще отmine.

С тази оптимистична мисъл закрачих по-бодро към родния ми дом, най-уютното и спокойно място за всеки човек. Помислих си колко радостни

мигове съм преживяла сред своите близки. Благодарна съм, че Бог ме е дарил със семейство, в което цари любов и разбирателство. Родителите не само ми дават сигурност, но са ми и пример за това, какво значи да си добър човек. От тях се научих да гледам света около себе си със светлина в очите и с усмивка да успокоявам тъжен приятел.

Пример за това, как трябва да се отнасяме към родителите си, е животът на малката Мария, бъдещата Света Майка. Макар и тригодишна, тя смело изкачва 15-те стъпала на Йерусалимския храм, за да бъде спазен обетът, даден от родителите ѝ Йоаким и Ана – да посветят дъщеря си на Бога. Именно там, в храма, от малка се учи на трудолюбие и овладява различни умения, важни за живота ѝ след навършване на пълнолетие.

Неслучайно още през 1929 година Светият синод на Българската православна църква взема решение Въведение Богородично да се чества и като Ден на християнското семейство. Родителите са тези, които с личния си пример трябва да възпитават децата си в християнските добродетели. 21 ноември - Въведение Богородично, е ден, в който отново се замисляме за облагородяващата сила на истинската любов в семейството, защото любовта и вярата помагат на човека при всяко изпитание.

***Лиляна Трендафилова Пелева - VIII^а клас
СУ „Св. Кл. Охридски”, гр. Ракитово
Учител по Български език и
литература: Мартина Симидарева***

Мадона

Есе

*“Пречистият храм на спасителя, многоценният
чертог и Дева,*

*Свещеното съкровище на славата Божия, днес се въвежда в
дома Господен, съпровождана от благодатта на Божествения
Дух; нея възпяват ангели Божи: тази е небесното селение.”*

(Кондак, глас 4, подобен: Вознесийся)

Ден свят, ден чист, ден праведен, молитвен, отреден за духовен растеж и борба със злото-21 ноември, Въведение Богородично. Краката ми сякаш сами ме отнасят към светите двери на кварталната църквица в малкия ни градец. Чинно навела глава плахо пристъпям прага и ме обгръща топла светлина. Погледът ми е привлечен от първата икона от северната страна на царските двери. Свят образ с червени одежди-символ на мъдростта, богато украсен с разноцветни благоуханни венци. Три ярки звезди, Витлеемски, блестят на челото ѝ и на двете ѝ рамена, символ на нейното „приснодевство“. Тя е-Светата майка, Дева Мария, непорочна и свята, най-почитаната светица в православието и католицизма, Мариам-една от трите съвършени жени в исляма наред с Асия и Фатима! Името ѝ означава щастие, вяра, сила. Тя е, която седи най-близо до Бога, най-решаващият ходатай за молещия пред Него.

Службата започна. Пречистата Отроковица била дълго чакано дете, отгледано с много любов и грижи от благочестивите Йоаким и Анна. На този празничен ден се отдава почит и на тях, защото са научили Мария на скромност и почит към Създателя, изпълнили са обета си да я посветят

нему. Ангелоподобният глас на свещеника ме изтръгва от унеса, заслушвам се и погледът ми се отправя към купола на църквата. Облечена в празнични дрехи, продължава проповедта, “прекрасната зора”, едва тригодишна, спокойно изкачила 15-те стъпала. Сам първосвещеникът Захария я въвел в Светая Светих на Йерусалимския храм. Мисълта ми полита у дома, към моето семейство-и моите родители са добри, скромни и грижовни, обикновени хора, семейството ни е здраво и сплотено, цари обич и разбирателство, за което отправям първата си гореща благодарност към Девата и Създателя. Гласът продължи да разказва увлекателно-храмът станал нейн дом, прекарвала дните си в пост, труд, молитва, бдение, смирение, кротост. Сякаш чувам заръките на моите баба и майка-да бъда по-смирена, да поставям духовното над материалното, да се стремя към чисти помисли и достойни дела. Ясно си давам сметка, че близките ми не са само добри хора, но и добри християни. Разказът продължава-искала да се посвети на Бог и да не стъпва в брак, но по внушение на Св. Дух първосвещениците я сгодяват за престарелия Йосиф-единадесетия син на Яков и Рахил, чието име означава “умножи Бог” и показва задачата на неговия живот-да съхрани и умножи еврейския народ. Той ѝ станал покровител и уважил обета ѝ. Гласът продължи да разказва за непорочното зачатие и отново мисълта ми литна към моите близки, учителки, съученички, повтарях си, че трябва да се поучим от чистотата, непорочността, благостта, добронамереността, силата на Девата, а не от разюзданото поведение на днешните “икони”. Службата свърши с отбелязването на факта, че празнуването на Въведение Богородично датира още от края на 1. век. А с решение на Св. Синод на Българската православна църква от 1929 г. България се чества и като Ден на християнското семейство и на православната християнска учаща се младеж.

Черковата пусна. Миряните се разотидоха, тръгнах и аз, като горещо благодарях на Девата и на нейния син за цялото щастие в живота си. Но умът ми, заплепен от чутото, натрапчиво мислеше все за нея, за Майката. Едва сега бях разбрала силната и пожертвователна любов на моята майка, бях прогледнала за нейната сила, отзывчивост, упорство, всеотдайност, с които се грижеше за цялото ни семейство. Нямах търпение да прочета още и още за традициите и обичаите, свързани с този свят ден. Вечерта, радостно и усмихнато, задружното ни семейство насяда около празничната трапеза,

която, заради приближаващите Коледни пости, бях отрупала с погача, риба, вино, постни ястия, постна питка с мед и много плодове. Не я разтребихме, за да дойде Богородица през нощта, да си хапне и да благослови дома ни. Така отпразнувахме Деня на християнското семейство-крепост на народния дух и вяра.

Християни, семеен празнике! Опитайте да спазите поне някои от църковните традиции, преоткрийте доброто в душите си, отворете сърцата си за децата и любимите хора. Нека бащите и майките си припомнят духовните задължения към своите отрочета и по-възрастни членове на рода. Възпитавайте децата си в благочестие и вяра, в послушание към родителите и чистота на нравите. Обърнете се към своите наследници с думите: "За добро сме на този свят. Добре да живеем, да не забравяме своя род и корен и най-важното – и в най-голям гняв да се опомним и зло да не струваме!". Спрете забързания хаотичен ход на ежедневието си, давайки си ясна сметка, че семейството е вашата радост, задължение, опора и надежда за по-светлото днес и утре.

Сиана Стефанова Георгиева, клас: XII „а“

гр. Чирпан б 200, общ. Чирпан, обл. Стара Загора

Училище: СУ „Пейо Крачолов Яворов“, гр. Чирпан, ул. „П. К. Яворов“ № 6

Ръководител:

***Недка Стефанова Петрова - старши учител по български език,
литература и история, библиотекар***

Моето християнско семейство

Да! Семейството е скъпоценен дар от Бог. То е по-ценно и от най-прекрасния бисер.

Семейството е подкрепа и защита –когато имаш на кого да разчиташ, не се чувстваш изгубен и самотен. Семейството е обичта когато си обичан, си щастлив и спокоен. Семейството е търпение и прошка-когато обичаш някого, дори и да греши, продължаваш да го обичаш, да му прощаваш и винаги да му желаеш доброто. Семейството е милосърдие – приемаш човека до теб такъв, какъвто е и във всяка беда бързаш да му помогнеш, да го подкрепиш. Семейството е жертвоготовност – родителите полагат душата си в името на своите деца и са готови да жертват всичко в името на тяхното добруване.

Семейството е онова, без което не можем да живеем. Затова Бог благославя всички семейства.

Кръстен съм от много малък и изповядвам с радост православната вяра. Това е вярата на моето семейство. В него винаги са имали преимущество християнските добродетели – вярата, надеждата и любовта. Благодарен съм на моите родители за техните грижи. Защото няма по-добро възпитание от примера на добродетелната майка и благородния баща. Изпитвам голяма радост заради това, че родителите ми живеят в мир и разбирателство и много ме обичат – мен и моите двама братя.

Във всяко семейство, рано или късно, децата напускат родното гнездо. И св. Анна е трябвало да се раздели много отрано със своята прекрасна дъщеря - Мария. Тя е била едва на 3 години. Но е била дар от Бога и точно за това е била обещана. Благочестивите родители – Йоаким и Анна спазват своето обещание. И затова Бог ги възнагражда за него. Мария е тази жена, която ражда Спасителя на света, нашия Господ Исус Христос!

Благодаря за това, че имам семейство, че имам този прекрасен дар...
Едно от най-прекрасните неща, които човек може да има е СЕМЕЙСТВОТО!

Стилиян Александров,

ученик от СУ „Св. Климент Охридски“, Пловдив, 5 „а“ клас

Клуб „Мили сърца“

Ръководител: Деана Атанасова

МОИТЕ СТЬПАЛА КЪМ БОГА

Като малката смела Мария
изкачвам стъпалата към храма,
смисъла на живота да открия,
боговдъхновен от татко и мама.

Първото стъпало е силната вяра,
второто - изваяна с длан доброта,
третото е да даваш любов без мяра,
четвъртото - път към всяка мечта.

Вървя към петото с усърден благослов,
шестото ме учи на скромност тиха,
седмото - към всичко живо да съм грижлив,
а осмото - да не бъда сребролюбив.

Вървя... Деветото ме грее с честен лик,
на десетото изричам Божия закон в стих.

Там, горе, смирение намерил - подарък велик,
с почит дълбока се поклоних....и продължих.

Вървя... Нагоре, по пътя Христов.
В душата ми грее слънчев богослов.
И на прошката очите видях,
как изгаря в любов опростения грях.

Поклон на родителите ми благочестиви,
че в добродетели са ме просветили.
Светлината ме води по пътя житейски,
и да се уча от притчи библейски.

И в този Ден на християнската сплотеност
аз моля се смирен: „О, Майко на Христос,
всяко семейство по света благослови
и греховете човешки милостиво прости!“.

*Автор: Никола Калинов Киров, 7 клас,
Образователен център „Престиж“, гр. Търговище
Ръководител: Петър Асенов*

Щастливо семейство
Имам майчица добричка,
татко, батко и сестричка.

Много се обичаме
и семейство се наричаме.

В мир, любов живеем си щастливи!

Щури, весели дечица сме игриви.

Е, понякога и малко пакостливи.

Винаги готови за игри забавни,
приключения и белички славни.

В дома ни всеки има своя роля
и никой не налага своята воля.

Татко труди се безспирно.

Мама грижи се да ни е уютно, мирно,

а за нас децата

от значение са учението и играта.

Ала щом от нас е някой в беда

ние дружно на мига

му подаваме ръка.

С трудностите борим се така -

със силата на любовта.

За нас молитвата, вярата и обичта

са сред важните неща.

У дома държим на добротата

и че най-важни са вечния живот

и грижата низа душата.

В семейството ни щастие цари.

Не вярваш ли?

Добре дошъл си ни на гости, ти.

Ела и сам се убеди!

***Петя Добромирова Димитрова
IV в клас, ОУ "Иван Вазов", гр. Русе***